

Reserapport från England - Wales 12-18 februari 2002-02-19

Staffan Rodebrand och Bosse Carlsson har under vintern planerat att åka till England när minst ett par tunga VP-arter (nya för oss bägge) funnits stationära sedan en tid. Dessutom skall de båda räkningsbara hönsfåglarna diamant- och guldfasan hängas in.

I början på februari ser det bra ut. Amerikansk brunand och trädmås har funnits stationära sedan länge. Resan och hyrbil bokas och en personsökare med rarrislarm lånas av en engelsk skådarkompis. En visning av diamantfasanen som är mycket svårsedd och nästan utdöd beställs av Lee Evans. Lee Evans ligger bakom UK 400 och är en av Englands mest (ö)kända kryssare.

Förväntningarna skruvas upp när en adult ismås i norra Wales upptäcks på avresedagen.

Vi anländer med flyg till Heathrow i skymningen den 12 februari. Hyrbilen kvitteras ut och vi styr mot ismåsen. 23.30 hittar vi ett hotell i Criccieth nära ismåsen.

13 februari

I gryningen nästa dag rullar vi ner mot stranden där ismåsen hållit till och ätit på ett delfinkadaver. En skådare med tub står på stranden och kollar till vänster och där 50 m bort står ismåsen.

Efter frukost på hotellet drar vi söderut mot en flodmynning Afon Dyfi med tidvattenstränder. Här skall en flock med drygt 100 grönländska bläsgäss finnas. Vi hittar dom inte och åker vidare mot södra Wales. Målet är Kenfig Pool där en hane amerikanska brunand funnits hela vintern. Lokalen ligger efter M4 mellan Swansea och Cardiff. När vi anländer är det redan skymning och för mörkt att detaljgranska det 30-tal brunänder som finns i sjön.

14 februari

På torsdag morgon är vi förstås på plats och letar. Bland alla brunänder som dyker, försvinner in i vassen eller ligger och sover hittar vi en individ som ser bra ut. Vi jämför med bilderna på fågeln i Birding World och känner att det här är rätt fågel. Skådare vi möter har också sett fågeln. Ett uns av tvivel kvarstår dock och vi åker till Slimbridge (anläggning med hela världens andfåglar i fångenskap) för att med fågeln i färskt minne kolla hur de egentligen skall se ut.

I Slimbridge kan vi konstatera att tvivlet bara växte. Vi försöker också förgäves att hitta en hane amerikansk kricka som finns här tillsammans med otaliga änder, gäss, svanar och vadare som drar nytta av anläggningen.

Ut på vägen igen mot trakterna av Milton Keynes norr om London. Övernattning skedde på ett världshus i en liten by. I närheten hade vi tidigt nästa morgon bestämt träff med Lee Evans för att få se diamantfasan.

15 februari

Före gryningen åkte vi ut till det inmatade stället där Lee kastade ut mera frö. Vi stod på 500 m håll och såg grävling och muntjack passera matningen i första ljustet. Snart kom ett 10-tal fasaner fram och slutligen målarten. En tupp av diamantfasan för nervöst omkring innan den började äta. Efter 20 min försvann den in i den täta vegetationen och föreställningen var slut.

Nu hade vi ångan uppe och åkte till Wayland Woods i Norfolk som skall vara det bästa stället för guldfasan. Det var ett lövskogsområde ned tät undervegetation som korsades av otaliga små stigar. Humöret sjönk när det visade sig att avverkning pågick i det hörn av skogen som skulle vara bäst för guldfasanen. Inte blev det bättre av att det nu var mitt på dagen och övernattning för att leta fasan nästa morgon började bli aktuell. Staffan ropade till när 1 tupp och 1 höna rann över stigen. 2:a tuppen hann jag se som ett rödgult suddigt streck men när den 3:e tuppen kom var jag beredd och arten var klar.

Ut på vägen igen och nu mot Plymouth långt ner i SV. Övernattning skedde på ett hotell SV om Exeter.

16 februari

Efter frukost åkte vi till Millbrook SV om Plymouth. Efter snirklande på smala häckkantade vägar kom vi ner till hamnen i den lilla byn. Ett litet gäng skådare stod och tittade på skrattnåsar i innersta delen av hamnen. Där fanns också den adulta trädmåsen i vinterdräkt som var vårt mål. Vi fick se den fint utan att behöva ta till bröd som annars fungerat bra på denna fågel.

Nu var alla våra önskningar uppfyllda utom amerikanska brunanden. Inga pip hade kommit om den under vår tid här och inga nya upptäckter som lockade heller. Alltså for vi tillbaks till Kenfig Pool för att jobba vidare.

17 februari

Isande kall morgon vid sjön där vi konstaterade att antalet brunänder minskat och det mest spännande var en hybridhanne av brunand/vitögd dykand. "Vår" and från första besöket kunde vi ej finna. Troligen var den rätta fågeln borta men mindre kritiska skådare fortsatte glatt att kryssa och rapporterade hybridankan i stället. Förbryllade gav vi upp försöken på amerikanska brunanden och begav oss iväg mot det första Services-stopp på M5 norr om Bristol där vi övernattade på Days Inn.

18 februari

Hemresedagen hade kommit. På morgonen gick vi ut på parkeringen för att titta efter en adult ringnäbbad mås som befunnit sig här sedan 11 månader. Det var dock tomt på måsar på vår sida om motorvägen så vi gick gångvägen över till andra sidan. Här satt ringnäsan på en lyktstolpe och spanade efter något ätbart. Staffan gick och köpte kex och efter att några kexsmulor kastats ut på parkeringen kom ringnäbbade måsen ner och åt.

Sista skådningen skedde vid Slimbridge igen där 5 grönländska bläsgäss och 2 tundrasädgäss var det roligaste.

En intensiv knapp vecka var till ända där vi naturligtvis är nöjda med artutfallet. Många timmar i bilen, vi åkte totalt 259 mil, är inte lika kul. Transporterna varierade från smala, krokiga, häckkantade och långsamma vägar till långa 3-filiga motorvägar med farter mellan 120-140 km/timme i intensiv trafik.

Vi valde medvetet bort att leta efter svarthuvad mås (flera stycken), rosenmåsar och svartbukig prutgåsa som fanns inom räckhåll men inte hade högsta prioritet denna gång.

Bosse Carlsson